

Danielin kirja – sata viisikymmentä

Hesekiel 37:n tulkinta ja sen merkitys viimeisille päiville

Jeff Pippenger

2024-03-21

Kun Hesekiel on kuvannut prosessin, jossa kaksi kansakuntaa tulee yhdeksi, hän sitten osoittaa, että kuningas Daavid hallitsee kansaa, ja että hän tekee liiton heidän kanssaan ja että Hänen majansa on oleva heidän keskellään.

Eivätkä he enää saastuta itseään epäjumalillaan eivätkä iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillaan; vaan minä pelastan heidät kaikista asuinsijoistaan, joissa he ovat tehneet syntiä, ja puhdistan heidät. Niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Ja palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen; ja he vaeltavat minun oikeuksissani ja noudattavat minun käskyjäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he asuvat siinä maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, jossa teidän isänne ovat asuneet; ja he asuvat siinä, he ja heidän lapsensa ja lastensa lapset, iankaikkisesti; ja palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Ja minä teen heidän kanssaan rauhan liiton; se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssaan; ja minä asetan heidät ja teen heidät lukuisiksi ja panen pyhäkköni heidän keskelleen iankaikkisesti. Myös minun asumukseni on oleva heidän kanssaan; totisesti, minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Ja kansat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on oleva heidän keskellään iankaikkisesti. Hesekiel 37:23–28.

Hesekielin luku kolmekymmentäseitsemän esittää hyvin yksityiskohtaisesti sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen. Nuo kaksi sauvaa, joista tulee yksi kansa, kun jumaluus yhdistetään ihmisyyteen, ja heillä on yksi kuningas hallitsijanaan. Tuo yksi kansa on Jumalan viimeisten päivien seurakunta, joka on ne sata neljäkymmentäneljätuhatta. Nuo kaksi sauvaa ovat Israelin pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kaksi hajottamisen ajanjaksoa. Nuo kaksi sauvaa ovat ne, jotka Paavali yksilöi ”ruumiiksi”, samoin kuin hän myös yksilöi Kristuksen tuon ruumiin ”pääksi”. Hesekiel yksilöi Paavalin ”pään” ”kuningas Daavidiksi” ja ”ruumiin” ”yhdeksi kansaksi”.

Sanomassa, joka annettiin adventismille vuonna 1856 ja jota Hiram Edsonin vuonna 1856 laatima keskeneräinen ”seitsemää aikaa” käsittelevä kirjoitussarja edustaa, Edson viittaa Jesajan kirjan seitsemännenten luvun kuudenkymmenenviiden vuoden profetiaan raamatullisena viitekohtana molempien seitsemän ajan jaksojen alkupisteille. Kuudenkymmenenviiden vuoden aikaprofetia on sijoitettu arvoitukselliseen asiayhteyteen, samankaltaiseen kuin Ilmestyskirjan jakeet, joissa sanotaan: ”Jolla on korvat, se kuulkoon.” Jos sinulla on silmät, jotka voivat nähdä, ja korvat, jotka voivat ymmärtää, tuossa kohdassa on jotakin hyvin ihmeellistä.

Sillä Syyrian pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan niin, ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette totisesti pysy. Jesaja 7:8, 9.

Kuudenkymmenenviiden vuoden profetia alkoi vuonna 742 eKr., ja noiden kuudenkymmenenviiden vuoden kuluessa, yhdeksäntoista vuotta myöhemmin vuonna 723 eKr., Israelin pohjoinen valtakunta vietiin Assyrian toimesta pakkosiirtolaisuuteen, ja kun nuo vuodet päättyivät vuonna 677 eKr., Manasse joutui Babylonin vangiksi. Nuo kuusikymmentäviisi vuotta esitettiin myös niiden kahden kansakunnan hajaannusten lopun täyttymyksissä, joiden tuli tulla yhdeksi sauvaksi Hesekielin kertomuksessa. Ne merkitsivät vastaavasti vuosia 1798, 1844 ja 1863. Jakeissa, jotka yksilöivät vuonna 1863 torjutun sanoman, on erityinen profeetallinen ilmoitus, johon profetia on puettu.

Tämä on ilmestys siitä, että kansakunnan ”pää” on sen pääkaupunki ja että pääkaupungin ”pää” on kuningas. Se esittää tälle ilmestykselle kaksi todistajaa ja saattaa sitten koko profetian ja ilmestyksen päätökseen arvoituksella: ”Ellette usko, ette totisesti pysy.” Jos ette usko, että kuningas on pää ja että pää on pääkaupunki, ette pysy.

Hesekielin kansakunnalla, joka syntyy yhdistämällä pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kaksi sauvaa, tuli olemaan kuningas, joka on pää, joka on kansakunnan pääkaupunki. Koko Hesekielin kohta puhuu sadan neljänsäntuhat kahdeksän tuhannen sinetöimisen profeetallisista ominaispiirteistä, mikä edustaa jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen kolmannen voihuodon islamin seitsemännen pasuunan soimisen aikana.

Seitsemännen pasuunan soiton päivät, Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa, alkoivat, kun oli oleva ”ei enää aikaa”, mikä oli 22. lokakuuta 1844, jolloin kolmas enkeli saapui. Siinä vaiheessa Johannes koki tuon päivämäärän katkeruuden, ja hänelle sanottiin silloin ja siinä mitata temppeli, mutta jättää pois kertomus pyhäkön ja sotajoukon tallaamisen alas tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajalta, sillä tuo ajanjakso oli annettu pakanoille.

Ja se enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi; vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhaltaa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, niin kuin hän on ilmoittanut palvelijoilleen profeetoille. Ja se ääni, jonka minä kuulin taivaasta, puhui minulle jälleen ja sanoi: Mene ja ota se pieni kirjakäärö, joka on avoinna sen enkelin kädessä, joka seisoo meren päällä ja maan päällä.

Ja minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; se on tekevä vatsasi karvaaksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli suussani makea kuin hunaja, mutta heti kun olin sen syönyt, vatsani tuli karvaaksi. Ja hän sanoi minulle: Sinun tulee jälleen profetoida monista kansoista ja kansanheimoista ja kielistä ja kuninkaista. Ja minulle annettiin ruoko, sauvan kaltainen; ja enkeli seiso i sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari ja ne, jotka siinä rukoilevat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkojensa alle neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 10:5–11:2.

Temppeli, joka Johanneksen tuli mitata 22. lokakuuta 1844, oli se temppeli, jossa oli "siinä" palvojia. Esipiha oli jätettävä pois. Temppeli, jossa on alttari ja jossa myös on palvojia, on taivaallisen pyhäkön pyhä paikka. Esipihassa oli alttari, mutta se oli jätettävä pois, joten Jumalan pyhäkössä ainoa muu alttari on suitsutusalttari, joka sijaitsee Pyhässä paikassa. Kolmannen enkelin saapuessa vuonna 1844, mikä oli esikuva kolmannen enkelin saapumisesta sinetöimisen ajan alussa 11. syyskuuta 2001, temppeli käsitti vain kaksi osastoa.

Pyhä paikka oli seurakunnan vertauskuva, jonka Paavali samaistaa ruumiiksi, ja kaikkeinpyhin oli ruumiin pään vertauskuva. Pyhä paikka on ihmisyyden vertauskuva, ja kaikkeinpyhin on jumaluuden vertauskuva. Alttari ja alttarilta nouseva savu, joka kohosi ja meni kaikkeinpyhimpään, kuvaavat sitä kohtaa, jossa ihmisyyys liittyi jumaluuteen. Ihmiskunta voi päästä kaikkeinpyhimpään ainoastaan uskon kautta, mutta uskollisten ihmisten kokemus sijoittuu pyhään paikkaan.

Siellä heidän tulee syödä Jumalan sanaa, niin kuin sitä kuvaavat näkyleipäpöydällä olevat leivät. Siellä heidän tulee antaa valonsa loistaa ihmisten edessä ja kirkastaa taivaallista Isäänsä, niin kuin sitä kuvaa seitsenhaarainen kynttilänjalka, jonka meille ilmoitetaan edustavan seurakuntaa. Siellä heidän tulee liittyä yhteyteen jumaluuden kanssa heidän rukoustensa noustessa Kristuksen ansioiden kanssa itse Jumalallisen läsnäoloon.

Vuosina 1798–1844 temppelin Arkkitehti rakensi ihmisyyden temppelin, jonka Hän aikoi yhdistää jumaluutensa temppeliin, mutta ihmisyyys kapinoi. Vuodesta 2001 lähtien Hän jälleen rakentaa ihmisyyden temppeliä, jota kuvaavat ne sataneljäkymmentäneljäthatta. Hesekielin mukaan "kuningas Daavidin" on määrä hallita kansakuntaa, joka muutetaan kuolleiden, kuivien laodikealaisten luiden laaksosta mahtavaksi sotajoukoksi, joka pian tulevan sunnuntailain aikana korotetaan tunnusmerkiksi.

Eteläinen Juudan valtakunta oli se, jossa pääkaupunki Jerusalemi sijaitsi, ja kansakunta, kuningas ja pääkaupunki edustavat "päättä". Jos te uskotte, te pysytte lujina. Pohjoisen ja eteläisen valtakunnan välisessä suhteessa Juuda oli "pää"; siellä oli pääkaupunki, ja se on se kaupunki, jonka Herra valitsi pannakseen siihen nimensä. Pohjoinen valtakunta oli "ruumis". Salomon luopumuksen tähden Herra nostatti vastustajia Salomoa vastaan. Yksi noista vastustajista oli Jerobeam, josta tuli jakautuneen pohjoisen Israelin valtakunnan ensimmäinen kuningas.

Ja Nebatin poika Jerobeam, efratilainen Seredasta, Salomon palvelija, jonka äidin nimi oli Serua, leskivaimo, nosti hänkin kätensä kuningasta vastaan. Ja tämä oli syynä siihen, että hän nosti kätensä kuningasta vastaan: Salomo rakensi Millon ja korjasi isänsä Daavidin kaupungin muurien murtumat. Ja mies Jerobeam oli urhoollinen soturi; ja kun Salomo näki nuorukaisen, että hän oli toimielias, hän asetti hänet koko Joosefin heimon työvelvollisuuden valvojaksi. Ja tapahtui siihen aikaan, kun Jerobeam lähti Jerusalemistä, että profeetta Ahia, siilolainen, kohtasi hänet tiellä; ja hän oli verhoutunut uuteen viittaan; ja he olivat kahden kesken kedolla. Silloin Ahia tarttui siihen uuteen viittaan, joka hänellä oli yllään, ja repäisi sen kahdeksitoista kappaleeksi. Ja hän sanoi Jerobeamille: Ota itsellesi kymmenen kappaletta; sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Katso, minä revin valtakunnan Salomon kädestä ja annan sinulle kymmenen sukukuntaa; (Mutta yksi sukukunta jää hänelle palvelijani Daavidin tähden ja

Jerusalemien tähden, sen kaupungin, jonka minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista:)

Koska he ovat hylänneet minut ja kumartaneet Astarteta, siidonilaisten jumalatarta, Kemosia, mooabilaisten jumalaa, ja Milkomia, ammonilaisten jumalaa, eivätkä ole vaeltaneet minun teilläni tehdäkseen sitä, mikä on oikein minun silmissäni, ja pitääkseen minun käskyni ja oikeuteni, niin kuin hänen isänsä Daavid teki. Kuitenkaan minä en ota koko valtakuntaa hänen kädestänsä, vaan teen hänet ruhtinaaksi koko hänen elinpäivikseen palvelijani Daavidin tähden, jonka minä valitsin, koska hän piti minun käskyni ja säädökseni. Mutta minä otan valtakunnan hänen poikansa kädestä ja annan sen sinulle, nimittäin kymmenen sukukuntaa. Ja hänen pojallensa minä annan yhden sukukunnan, että palvelijallani Daavidilla olisi aina lamppu minun edessäni Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen valinnut pannakseni nimeni sinne. 1. Kun. 11:26–36.

Kansakunnalla, joka syntyi, kun Hesekiel liitti kaksi sauvaa yhteen, oli oleva ”Daavid” kuninkaana, ja Daavid hallitsi Jerusalemistä, joka on se pääkaupunki, johon Jumala valitsi asettaa nimensä. Kymmenen pohjoista heimoa olivat ruumiin vertauskuva, ja Jerusalem oli pään vertauskuva. Manassan syntien tähden Juuda vietiin vankeuteen Babyloniin vuonna 677 eKr., ja näin alkoi eteläistä valtakuntaa vastaan kohdistunut ”seitsemän ajan” hajotus. Tuolloin Herra hylkäsi Jerusalemia.

Kuitenkaan Herra ei kääntynyt pois suuren vihansa kiivaudesta, jolla hänen vihansa syttyi Juudaa vastaan kaikkien niiden ärsytysten tähden, joilla Manasse oli häntä ärsyttänyt. Ja Herra sanoi: Minä siirrän myös Juudan pois kasvojeni edestä, niin kuin olen siirtänyt Israelin, ja minä hylkään tämän kaupungin, Jerusalemia, jonka olen valinnut, ja tämän huoneen, josta minä sanoin: Minun nimeni on oleva siellä. 2. Kun. 23:26, 27.

Juuri siinä ”huoneessa” Jerusalemissa, johon Hän oli valinnut asettaa nimensä, kaupunki ja huone hylättiin, mutta Sakarjan kautta annettiin lupaus, että Herra vielä kerran valitsisi Jerusalemia.

Silloin Herran enkeli vastasi ja sanoi: Herra Sebaot, kuinka kauan sinä vielä olet armahtamatta Jerusalemiä ja Juudan kaupunkeja, joita kohtaan olet ollut vihastunut nämä seitsemänkymmentä vuotta? Ja Herra vastasi enkelille, joka puhui minun kanssani, hyvillä sanoilla, lohdullisilla sanoilla. Niin enkeli, joka keskusteli minun kanssani, sanoi minulle: Julista sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kiivailen Jerusalemia ja Siionin puolesta suurella kiivaudella. Ja minä olen sangen vihastunut suruttomiin pakanakansoihin; sillä minä olin vihastunut vain vähän, mutta he edistivät onnettomuutta. Sentähden näin sanoo Herra: Minä olen palannut Jerusalemiin laupeudella; minun huoneeni rakennetaan sinne, sanoo Herra Sebaot, ja mittanuora ojennetaan Jerusalemia yli.

Julista vielä sanoen: Näin sanoo Herra Sebaot: Minun kaupunkini leviävät jälleen yltäkyläisyyden kautta, ja Herra lohduttaa vielä Siionia ja valitsee vielä Jerusalemia. Sitten minä nostin silmäni ja näin, ja katso: neljä sarvea. Ja minä sanoin enkelille, joka puhui minun kanssani: Mitä nämä ovat? Ja hän vastasi minulle: Nämä ovat ne sarvet, jotka ovat hajottaneet Juudan, Israelin ja Jerusalemia. Ja Herra näytti minulle neljä seppää. Niin minä sanoin: Mitä nämä tulevat tekemään? Ja hän puhui sanoen: Nämä ovat ne sarvet, jotka ovat hajottaneet Juudan, niin ettei kukaan nostanut päätään; mutta nämä ovat tulleet säilyttämään ne pois,

kukistamaan pakanakansojen sarvet, niiden, jotka nostivat sarvensa Juudan maata vastaan hajottaakseen sen.

Minä nostin jälleen silmäni ja katsoin, ja katso, mies, jonka kädessä oli mittanuora. Niin minä sanoin: Minne sinä menet? Ja hän sanoi minulle: Mittaamaan Jerusalemla, nähdäkseni, kuinka suuri on sen leveys ja kuinka suuri sen pituus. Ja katso, enkeli, joka puhui kanssani, lähti, ja toinen enkeli tuli häntä vastaan, ja sanoi hänelle: Juokse, puhu tälle nuorukaiselle sanoen: Jerusalem on oleva asuttu kuin muurittomat kaupungit, koska siinä on oleva niin paljon ihmisiä ja karjaa. Ja minä, sanoo Herra, olen oleva sille tulimuuri yltympäri, ja minä olen oleva kirkkaus sen keskellä. Voi, voi! Paetkaa pois pohjoisesta maasta, sanoo Herra, sillä minä olen levittänyt teidät kuin taivaan neljä tuulta, sanoo Herra. Pelasta itsesi, sinä Siion, joka asut Babylonin tyttären luona. Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Kunnian jälkeen hän on lähettänyt minut niiden kansakuntien luo, jotka ovat teitä ryöstäneet; sillä joka koskee teihin, koskee hänen silmäteräänsä.

Sillä katso, minä heilutan kättäni heitä vastaan, ja he joutuvat saaliiksi omille palvelijoilleen; ja te tulette tietämään, että Herra Sebaot on minut lähettänyt. Iloitse ja riemuitse, tytär Siion; sillä katso, minä tulen ja asun sinun keskelläsi, sanoo Herra. Ja monet kansat liittyvät sinä päivänä Herraan ja ovat minun kansaani; ja minä asun sinun keskelläsi, ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on minut lähettänyt sinun luoksesi. Ja Herra ottaa Juudan omaksi osakseen pyhässä maassa ja valitsee jälleen Jerusalemin. Vaiketskoon kaikki liha Herran edessä, sillä hän on noussut pyhästä asuinsijastaan. Sakarja 1:12–2:13.

Herran lupaukset siitä, että Hän jälleen valitsisi Jerusalemin, täyttyivät, kun muinainen Israel Babylonin vankeutensa jälkeen rakensi Jerusalemin uudelleen; mutta profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he itse elivät. Herra ”nousi pyhästä temppelistään” 22. lokakuuta 1844, kun Hän nousi ja siirtyi Pyhästä paikasta Kaikkeinpyhimpään, jolloin ”kaiken lihan” tuli ”vaieta” Herran edessä, sillä esikuvia vastaava sovituspäivä oli tullut, Habakukin KAKSIKYMMENTÄ MUKAISESTI.

Mutta Herra on pyhässä temppelissään: vaietkoon kaikki maa hänen edessään. Habakuk 2:20.

Tuohon aikaan Johannesta käskettiin Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa mittaamaan temppeli, jonka Sakarja näki, kun hän ”jälleen nosti” ”silmänsä ja katsoi, ja katso, mies, jolla oli mittanuora kädessään”. Sitten Sakarja sanoi: ”Minne sinä menet?” Ja Johannes sanoi Sakarjalle: ”Mittaamaan Jerusalemla, nähdäkseni, kuinka suuri on sen leveys ja kuinka suuri sen pituus.” Jerusalemin jälleenrakentamisen historia seitsemänkymmenen vuoden vankeuden jälkeen sekä se historia, joka alkoi vuonna 1798 mutta päättyi kapinaan, kun kolmas enkeli saapui vuonna 1844, molemmat osoittavat sen työn, joka alkoi 11. syyskuuta 2001.

Eteläinen valtakunta, Jerusalemin kaupunki ja kuningas Daavid ovat kaikki se ”pää”, jossa Jumalan luonteen tulee ilmetä. Pohjoinen valtakunta edustaa ”ruumista”, ja kun Herra päätti jälleen ”armahtaa Jerusalemla” ja ”lohduttaa sitä” ja jälleen ”valita sen”, Hän viittaa sadan neljänkymmenen tuhannen sinetöimiseen, johon sisältyy Laodikean kuolleiden kuivien luiden liittäminen yhteen, ja sen jälkeen noiden luiden elvyttäminen mahtavaksi sotajoukoksi.

Tuo työ esitetään Hesekielin kirjan kolmannessakymmenennessäseitsemännessä luvussa, ja sitä kuvataan pohjoisen ja eteläisen valtakunnan kautta, jotka muodostavat vertauskuvan siitä työstä, jossa täytetään liiton lupaus kirjoittaa Hänen lakinsa sadanneljänkymmenennenneljännentuhannen sydämiin ja mieliin. Kahdesta sauvasta toinen, ja ainoastaan toinen, yksin määritellään pääksi, ja jos uskotte, jos silmänne voivat havaita ja korvanne ymmärtää, tämä osoittaa toisen sauvan olevan ruumis.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Perustukselle, jonka Kristus itse oli laskenut, apostolit rakensivat Jumalan seurakunnan. Kirjoituksissa temppelin rakentamisen kuvaa käytetään usein havainnollistamaan seurakunnan rakentamista. Sakarja viittaa Kristukseen Vesana, jonka oli määrä rakentaa Herran temppeli. Hän puhuu pakanoista työn auttajina: ”Ne, jotka ovat kaukana, tulevat ja rakentavat Herran temppeliä”; ja Jesaja julistaa: ”Muukalaisten pojat rakentavat sinun muurisi.” Sakarja 6:12, 15; Jesaja 60:10.

Kirjoittaessaan tämän temppelin rakentamisesta Pietari sanoo: ”Tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otollisia.” 1 Piet. 2:4, 5.

”Juutalaisen ja pakanamaailman louhimossa apostolit työskentelivät tuoden esiin kiviä pantaviksi perustukselle. Kirjeessään Efesoksen uskoville Paavali sanoi: ’Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.’ Efesolaiskirje 2:19–22.”

Ja korinttolaisille hän kirjoitti: ”Sen Jumalan armon mukaan, joka minulle on annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin laskenut perustuksen, ja toinen rakentaa sille. Mutta kukin katsokoon, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle kultaa, hopeaa, kalliita kiviä, puita, heinää, olkia, kunkin teko on tuleva julki; sillä sen on saattava ilmi se päivä, koska se ilmestyy tulessa, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on.” 1. Korinttolaiskirje 3:10–13.

”Apostolit rakensivat varman perustuksen varaan, ikiaikaisen Kallion päälle. Tälle perustukselle he toivat kivet, jotka he louhivat maailmasta. Rakentajat eivät työskennelleet ilman esteitä. Heidän työnsä tehtiin äärimmäisen vaikeaksi Kristuksen vihollisten vastustuksen vuoksi. Heidän täytyi kamppailla niiden kiihkoilua, ennakkoluuloja ja vihaa vastaan, jotka rakensivat väärän perustuksen varaan. Monet niistä, jotka työskentelivät seurakunnan rakentajina, voitiin rinnastaa Nehemian ajan muurinrakentajiin, joista on kirjoitettu: ‘Jotka muuria rakensivat, ja jotka taakkoja kantoivat, ja kuormaajat, kukin teki toisella kädellään työtä ja toisella kädellään piti asetta.’ Neh. 4:17.” Apostolien teot, 595–597.